

Došašće

Došlo je Došašće. Kakvo pogodno vrijeme za osvježanje želje, nostalgije, iskrene čežnje za dolaskom Kristovim, za njegovim svakodnevnim dolaženjem u tvoju dušu s Euharistijom! – “Ecce veniet” – evo ga dolazi!, ohrabruje nas Crkva. Kovačnica, 548

11.12.2017.

Hans Memling, "Došašće ..."

Pogledajte prema gore i podignite glave jer se približuje vaše

Otkupljenje (Lk 21, 28), čitali smo u Evandjelju. Adventsko vrijeme vrijeme je nade. Široko polje našeg kršćanskog poziva, to jedinstvo života, čiji je živac prisutnost Boga, našega Oca, može i mora biti svednevena stvarnost.

Ne bih vam želio ništa više reći ove prve nedjelje u adventu, kada počinjemo brojati dane koji nas još dijele od rođenja Spasiteljeva. Razmatrali smo stvarnost kršćanskog zvanja: kako je Gospodin u nas usadio povjerenje da čovjeka dovede do svetosti, da ga približi, da ga pripoji Crkvi, da proširi kraljevstvo Božje u sva srca. Gospodin hoće da budemo predani, vjerni, tankoćutni, puni ljubavi. On želi da budemo sveti, posvema sveti, sasvim Njegovi.

Susret s Kristom, 11

Da bismo čuli Boga

Ako pogledamo u Sveto Pismo, vidjet ćemo da je poniznost bitan uvjet da bismo čuli Boga. U smjernih je mudrost, stoji u Mudrim izrekama. Poniznost znači da se vidimo onako kakvi jesmo, bez šminke i bez pretvaranja. I kad shvatimo svoju bijedu, otvorit ćemo se u Božjoj veličini, a to je zapravo naša veličina.

Čisto srce Marijino bilo je Božjim milosrđem pretvoreno u svetost: Duh Sveti sići će na te, sila Previšnjega zasjenit će te; zato će se dijete koje ćeš roditi zvati svetim, Sinom Božjim. Marijina poniznost je plod neshvatljive i neizmjerne milosti, koja je očovječenjem druge osobe Presvetoga Trojstva poprimila oblik u krilu nevino začete, uvijek djevičanske Majke.

Prijatelji Božji, 96

Neprijatelj naše duše

Danas počinje advent i dobro je da smo se sjetili zasjeda tih neprijatelja naše duše: nesređene putenosti i ljenive lakoumnosti; zastranjivanja razuma koji se opire Gospodinu; oholog ponosa, koji gasi ljubav prema Bogu i stvorenjima. Sva takva ponašanja duha jasne su zapreke i njihova je razorna moć golema. Zato nam liturgija dopušta zazvati božansko milosrđe: *Tebi, o Gospodine, podižem srce svoje. Moj Bože, uzdam se u Te. Ne daj da ikada propadnem. Ne daj da se moji neprijatelji nada mnom vesele* (Ps 25, 1-2). To smo molili u pristupnoj molitvi. A u antifoni Prikazanja kazujemo: *Ti si mi nada da neću propasti!*

Sada kad se približava vrijeme spasa utješno je zastati nad riječima svetoga Pavla: *Onda se pojavi dobrota i čovjekoljubivost Boga, našeg Spasitelja, i donese nam spas ne zbog*

pravednih djela koja činismo, nego zbog svoga milosrđa (Tit 3, 4-5).

Susret s Kristom, 7

Iesus Christus, Deus Homo, Isus Krist, Bog-Čovjek. To je jedno od magnalia Dei (Dj 2, 11), od velikih Božjih djela koja moramo promatrati sa zahvalnošću prema Gospodinu, koji je došao da donese mir na zemlji ljudima dobre volje (Lk 2,14) – svim ljudima koji svoju volju poistovjećuju s voljom Božjom: ne samo bogatima i ne samo siromašnima; svim ljudima, svoj braći! Jer mi smo svi braća u Isusu, djeca Božja, Kristova braća: njegova majka i naša je majka.

Susret s Kristom, 13